

Acht jaar geleden scheidde Leen van der Fraenen (44) van haar man. Hun zoon Gert, toen 13 jaar, besloot toen dat hij geen contact meer met haar wilde.

"Laatst kwam ik hem tegen in het winkelcentrum. Ik liep naar hem toe en vroeg hem of hij op de verjaardag van zijn zus kwam – ik wist dat mijn dochter hem had uitgenodigd. Hij mompelde iets over ploegendienst, stapte in zijn auto en reed weg. Ik keek hem na en voelde al het verdriet weer bovenkomen. Hoe heeft het zo ver kunnen komen? Wat heb ik toch verkeerd gedaan? We wonen nog geen vijfhonderd meter bij elkaar vandaan en toch spreek ik mijn zoon nooit meer. Al bijna acht jaar niet.

Na de scheiding woonden mijn kinderen aanvankelijk allebei bij mij.

"BOOS kan ik niet op hem zijn, hij was nog maar een kind"

Maar mijn ex had gezworen dat ik Gert nooit zou krijgen. Het lukte hem Gert naar zich toe te trekken, hij besloot bij zijn vader te gaan wonen. Mijn dochter bleef bij mij. Het eerste jaar kwam Gert in het weekend nog bij mij, maar uiteindelijk kwam hij helemaal niet meer. Mijn dochter en ik vonden het verschrikkelijk. Ik had altijd

een sterke band gehad met mijn zoon, en mijn dochter was haar trouwe speelkameraad kwijt. Door het gerecht is erkend dat mijn zoon is gebrainwasht door zijn vader, 'ouderverstoting' noemen ze dat. Ik heb het initiatief genomen om weg te gaan en zijn vader kroop in de slachtofferrol. Mijn ex sprak negatief over mij en beloofde Gert bijvoorbeeld twintig euro als hij niet bij mij bleef slapen. Mijn zoon zag hoe verdrietig zijn vader was door de scheiding en koos zijn kant. Ik besef dat ik zelf ook fouten heb gemaakt. Na de scheiding ben ik een periode erg met mezelf bezig geweest. Ook ben ik door de relatieproblemen depressief geweest. Maar ik vind dat je als ouders je kinderen niet moet beïnvloeden. Ik heb altijd gezegd: je vader is niet goed geweest voor mij, maar hij is wel een goede vader. Mijn ex deed dat helaas niet.

Ik hoop dat het ooit weer goed komt, dat Gert zal inzien dat zijn vader hem heeft beïnvloed. Ik heb van alles geprobeerd, maar ik kreeg nooit antwoord op mails en sms'jes. En als ik langsging, bleef de deur dicht of zei mijn ex dat Gert me niet wilde zien. De eerste jaren was het verdriet immens; het voelde alsof mijn zoon was doodgegaan. Elke keer weer die immense pijn op zijn verjaardag, met Kerstmis en met Oud en Nieuw. Maar ik moest verder, want ik heb ook nog een dochter.

Boos kan ik niet op hem zijn. Gert was nog maar een kind toen we gingen scheiden en ik kan hem niet kwalijk nemen dat hij zich heeft laten beïnvloeden. Maar ik ben bang voor de dag dat hij ontdekt dat ik niet de moeder ben die zijn vader zegt dat ik ben. De ontgoocheling zal groot zijn. Door negatief over je ex te praten beschadig je een kind, dat moet je als ouder niet doen."